

FEB 94

Curierul Adventist

Din prea durut și prea frumos

Să-ntrebe inimi rînd pe rînd
De ce, de unde și de cînd
Plutea o stea pe cerul blînd

Că s-a născut Isus Hristos
Doar cîțiva magi purtau prinos
Era prea trist și prea frumos

Să-ntrebe inimi iar și iar
De ce e ieslea sanctuar!
Cînta un cor, din ceruri har

Isus Hristos că S-a născut
Cîțiva păstori au priceput
Era frumos era durut

Se naște iar Isus oricui
Cît cerul iar iubirea Lui
Tu iarăși n-ai nimic să-l spui!

Se-aude-același osana
Străluce blînd aceeași stea
Păstor sau mag inima mea
Din prea durut și prea frumos
Mîntuitor Isus Hristos.

Benone Burtescu

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 2/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Tehnoredactor:
Octavian Coconcea

Comitetul de redacție
D. Popa, O. Coconcea, N.
Dumitrescu, L. Forray

CUPRINS:

— Din prea durut (versuri) . . .	1
— Spune copiilor lui Israel . . .	1
— Tinerețel și misiunea globală	3
— Marea luptă	4
— Pagini inedite	8
— Mesaj final	12
— Calvin Rock la Bacău	13
— Nimeni să nu vă judece	15
— În memoriam	III

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Redacția și Administrația
București, Str. Plantelor
nr. 12
Telefon: 20.42.07

TIPARUL «I. P. ARTA GRAFICĂ»

Cuvîntul președintelui

Trecuseră doar câteva zile de cînd Dumnezeu «cu mină tare și cu braț întins» scosese pe Israel din Egipt. Planul Său fusese ca în scurt timp de la ieșire să ajungă în Canaan. Toate planurile fuseseră făcute, toate măsurile luate, făgăduințe numeroase dăduseră asigurarea ajungerii în sfîrșit acasă. În noaptea ieșirii, nici un israelit nu zăboviseră; toți ieșiseră în grabă; eliberarea venise. Lunga robie se încheiase. Profețiile se împlineau sub ochii lor. Ieșeau. Dumnezeu îi scotea prin minuni. Nici un copil al lui Israel și nici măcar o unghie de animal nu rămăsese. «Erau în sfîrșit liberi.» Jefuiseră pe egipteni de vasele de aur și de argint. Întîii lor născuți erau cu ei, căci singele de pe ușori îi salvase de la nimicire sigură.

Bucuria era generală. Peste câteva săptămîni vor mânca laptele și mierea Canaanului, țara lor făgăduită. Anticiparea emoțiilor și simțămintelor de împlinirea apropiată a nădejdlor lor, îi transformase. Într-o noapte, dintr-o gloată de robi neputincioși, fuseseră transformați într-un popor impresionant. Pregătiseră totul pînă în cele mai neînsemnate amănunte.

Deodată, pe neașteptate, descoperiră că înaintarea este ocupată. În fața lor, Marea Roșie le sta sfidătoare. Întorc privirea și văd oștile egiptene care se grăbeau să-i aducă înapoi. Nu era chip de scăpare. Cu toate că semnul prezenței lui Dumnezeu era acolo prin stîlpul de nor și de foc. Au strigat după ajutor la Dumnezeu, dar în același timp au început acuzațiile, murmurarea, cearta... Și așa au dus-o tot timpul călătoriei lor.

Soluția lui Dumnezeu a fost: «Poporul să pornească înainte!» Marea Roșie a fost trecută, dar nu peste multă vreme, au apărut alte motive de nemulțumire: mîncarea, apa, posturile de conducere etc.

Ce importanță aveau toate acestea cînd Dumnezeu Se angajase să-i însoțească și să le deschidă calea! Timp de patruzeci de ani, necredința, murmurarea, răscoala au împiedicat pe vechiul Israel să intre în țara Canaanului. Dumnezeu nu hotărîse ca poporul Său să rătăcească patruzeci de ani în pustie. El făgăduise să-i conducă direct în țara Canaanului și să-i stabilească acolo, sfinți, fericiți și prosperi. Dar aceia care au auzit făgăduința, n-au intrat din cauza necredinței. Murmurarea, răzvrătirea, ura le umpleau inima, iar Dumnezeu n-a putut păstra legămîntul Lui cu ei.

Toate au fost scrise pentru învățarea noastră. Serva Domnului ne spune în legătură cu aceasta că dacă adventiștii, după marea dezamăgire de la 1844, ar fi păstrat credința lor statornică și toți uniți ar fi mers pe calea deschisă înaintea lor prin providența

**Domnul a zis lui Moise:
«Ce rost au strigătele acestea!»**

*Spune copiilor
lui Israel
să pornească înainte!»*

Exod 14, 15

divină, ar fi văzut mîntuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere prin ei, lucrarea ar fi fost încheiată, iar Isus ar fi venit să dea răsplata copiilor Săi. Dar în timpul de încercare și nesiguranță care a venit după dezamăgire, mulți au pierdut credința... Ca urmare, lucrarea a fost amînată, iar lumea a rămas în întuneric. Dacă ei s-ar fi unit în păzirea poruncilor și a credinței lui Isus, cît de diferită ar fi fost istoria noastră!... N-a fost voia lui Dumnezeu ca revenirea lui Isus să fie atît de mult amînată — Aceleași păcate care au împiedicat vechiul Israel să intre în Canaan împiedică astăzi Israelul spiritual să intre în Canaanul ceresc. În ambele cazuri nu sînt puse în discuție făgăduințele lui Dumnezeu. Necredința, iubirea de lume, lipsa de consacrare, și neînțelegerile și certurile printre cei așa numiți copii ai lui Dumnezeu ne-au reținut atît de multă vreme în această lume a păcatului și a durerii.

Stimați frați și surori, prieteni și tineri din biserica adventă! Să fie oare atît de greu de învățat lecțiile aspre ale istoriei. Să nu ne ajute cu nimic eșecul și falimentul Israelului din vechime!

Ne găsim la începutul ultimului deceniu al mileniului al doilea după Hristos, anul de har 1991. În ciuda schimbărilor spectaculoase care se petrec sub ochii noștri de la o zi la alta și care anunță cu glas de tunet că «mîntuirea este mai aproape de noi de cît atunci cînd am crezut», că Domnul «este chiar la uși» și că El «va împlini pe deplin și repede pe pămînt Cuvîntul Lui», trebuie să recunoaștem că preocupări de cu totul altă natură ne consumă timpul, energia, sentimentele. Paralel cu o activitate de evangelizare pentru care unii dintre noi se consumă total, investind sufletul, mijloacele, timpul, capacitățile lor, se manifestă un fenomen ciudat: alții sînt prinși de un spirit de nemulțumire, de ceartă, de discordie și chiar de ură și aduc în mijlocul frățietății noastre un climat asemănător cu acela al Israelului din vechime. Atît de contemporan sună cuvintele Scripturii din Efes. 4, 31.32: «Orice amărăciune, orice iuțime, orice minie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară în mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.»

Conducerea Bisericii a pornit pe un drum al împăcării, al restatornicirii legăturilor frățești autentice, pentru ca împreună să dăm mărturie unită unei lumi care piere chiar la umbra caselor noastre și pentru care fiecare dintre noi sîntem răspunzători ca și de sufletul nostru.

La început de an vă invităm să priviți secerișul întins care așteaptă lucrători, localitățile și petele albe de pe harta țării noastre în care solia adventă încă n-a pătruns nici pînă la acest timp atît de firziu. Intrați în lanuri! Să nu se piardă suflete prețioase din cauza noastră. Rugați-vă să nu fiți vinovați de singele nîmănui!

Vă implorăm să grăbiți pasul, odată cu evenimentele. Numai lucrarea neterminată ne mai reține aici: lucrarea de desăvîrșire a caracterului și aceea de a pregăti un popor pentru ziua Domnului.

Ce rost au strigătele, neînțelegerile, certurile, nemulțumirile! Ce rost are lenevia spirituală! Ce rost! Ce rost! Ce rost!

Conducerea Bisericii mondiale și din România spune tuturor copiilor de azi al lui Israel să pornească înainte! Înainte este Isus! Înainte sînt marile biruințe! Înainte este eliberarea! Înainte este marea de cristal!

Fac un apel stăruitor și poate ultim de împăcare, la iertare, la dragoste, la unire. «Cine are urechi de auzit, să audă!»

Nelu Dumitrescu

*«Secerișul
așteaptă lucrători.
Intrați
în lanuri!
Să
nu se piardă
suflete
prețioase».*

«DOMNUL VINE!»

Tineretul și Misiunea Globală

Cuvîntul de ordine care orientează astăzi activitatea bisericii nu lasă necuprinsă nici o zonă geografică și nici o subîmpărțire etnică a locuitorilor pămîntului. Biserica stă în fața unor răspunderi fără precedent, iar în această situație se impune o mobilizare generală a resurselor de care dispunem. Nu poate și nu trebuie să fie neglijată nici o parte, oricît de neînsemnată ar părea. Ne trebuie înțelepciunea și experiența bătrînilor noștri. Avem nevoie de întreaga ca-

pacitate și putere de organizare și conducere a căpeteniilor noastre. Și nu putem înainta fără elanul, forța și perspicacitatea tineretului nostru.

Privitor la Biserică, apostolul Pavel observa că progresul ei este datorat contribuției fiecărei părți... «prin ceea ce dă fiecare incheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste». Ef. 4.16

Tineretul adventist se constituie

ca o parte însemnată a Bisericii sale. În unele țări, media de vîrstă a coborît pînă sub douăzeci de ani. Oricît ar părea greu de crezut, odată cu înaintarea în timp, această biserică întinerește. În țara noastră, media de vîrstă diferă da la o comunitate la alta, dar este vrednic de remarcat că în comunitățile mari, tineretul constituie majoritatea.

În această situație, ar fi impropriu să vorbim despre tineret și despre biserică despărțind cele două noțiuni. Ele se includ una în cealaltă. Biserica este formată din tineri și tineretul este Biserica însăși. O asemenea afirmație nu neagă și nici nu minimalizează locul și rolul celorlalte categorii de vîrstă, ci doar recunoaște un adevăr legitim.

Stînd în fața misiunii ei, biserica dispune de resurse însemnate pentru realizarea țintelor sale. Tineretul este cea mai mare rezervă de forță, și acest lucru trebuie să fie luat în serios.

Serva Domnului scria încă în 1893: «Avem o armată de tineri (as-tăzi) care dacă este îndrumată și încurajată corespunzător, va face mult... Noi dorim ca ei să fie binecuvîntați de Dumnezeu și să acționeze conform planurilor bine gîndite, pentru binele altor tineri.» (GC Bulletin, 29 iunie 1893).

«Să fie organizate asociații în fiecare biserică pentru a implini lucrarea aceasta» (Signes of the Times, 29 mai 1893).

Această importantă resursă umană are nevoie de îngrijire specială din partea celor care poartă răspunderea în comunitățile noastre. În ciuda sfaturilor inspirate, adesea s-au dat pe față neglijență și neîncredere față de lucrarea pe care o pot face tinerii noștri. Pierderile au fost în calculabile, și nu este necesar ca asemenea experiență să mai fie repetată.

Iată cum lămurește serva Domnului conținutul lucrării departamentului de tineret: «Atunci cînd tinerii își consacră inima lui Dumnezeu, răspunderea noastră față de ei abia începe. Ei trebuie să fie îndrumați spre lucrare și conduși să înțeleagă că Dumnezeu așteaptă de la ei să contribuie la înaintarea cauzei Lui. Nu este suficient să li se arate cît de mari sînt nevoile de îndeplinit, ci ei trebuie să participe la satisfacerea acestora. Ei trebuie învățați cum să lucreze pentru Maestru. Ei au nevoie să fie instruiți, educați și formați după cele mai bune metode ale cîștigării de suflete. Învățați-i să lucreze pentru aproapele într-un spirit liniștit și fără pretenții. Să fie inițiați sistematic în diferitele ramuri ale lucrării misionare în care să aibă și ei o parte de făcut, pentru care dați-le îndrumare și ajutor.» (Gospel Workers, 210)

(continuare în pag. 6)

MAREA LUPTĂ dintre Hristos și Satana

Făgăduința deosebită făcută în Eden protopărinților noștri, s-a împlinit la crucea Golgotei. Apocalipsul înlătură, dă la o parte perdeau timpului, înfățișându-ne lupta dramatică și biruința plină de tragism a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

«Oare a zis Dumnezeu cu adevă-

rat: 'Să nu mîncăți din toți pomii din grădină?」 Glasul acesta neobișnuit părea că vine chiar din pomul vieții.

Eva, mama noastră a tuturor, s-a uitat atentă printre frunzele copacului, și cu o curiozitate feminină să vadă cine îi vorbește. Spre uimi-

«Vrăjmășie
voi
pune
între
tine
și
femeie.
Între
sămînța
ta și
sămînța
ei.
Aceasta
îți
va
zdrobi
capul,
și
tu îi vei zdrobi
călcîiul».

GEN. 3,15

rea ei, descoperă un șarpe ce vorbește. Revenindu-și din uimirea sa, ea i-a răspuns: «Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: «Să nu mîncăți din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți» (Gen. 3, 1-3).

Spre uimirea totală a Evei, șarpele contrazice direct și cu neobrăzare pe Dumnezeu: «Hotărît că nu veți muri», a spus el» (Gen. 3, 1-4).

Cînd șarpele, care în mod neîndoișor, reprezintă pe Satana, a angajat în discuție cu această reptilă atrăgătoare și vorbăreată, și în timpul conversației, ea s-a trezit că în mod impulsiv rupea din fructele interzise și mîncă din ele, ducînd apoi citeva din aceste fructe și soțului ei, lui Adam, îndemnîndu-l și determinîndu-l să mîncească și el din fructele pomului interzis.

Pînă atunci, femeia și bărbatul erau îmbrăcați într-un veșmînt de slavă, erau nevinovați. Dar acum se simțeau rușinați și stînjeșiți unul în compania celuilalt. S-a schimbat atitudinea lor reciprocă. Atunci li s-au deschis ochii la amîndoi: «au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorțuri din ele» (Gen. 3, 7).

Spre seară, cînd Dumnezeu a venit să Se reîntîlnească cu ei, aceștia s-au ascuns. Dumnezeu le-a cerut cu blîndețe și bunăvoință să explice gestul lor. Atunci, Adam a invinovățit pe Eva, iar Eva a aruncat vina asupra șarpelui. Cu durere, Dumnezeu le-a făcut cunoscut că, în adevăr, ei vor trebui să moară, așa cum El le spusese. Ei nu aveau să moară chiar atunci, în clipa păcătuirii. Dar din clipa și ziua aceea, moartea a venit în lumea noastră. Și într-o zi aveau să moară și ei. «Veți muri... murind» — chiar din clipa aceea. În clipa următoare a păcătuirii lor, ei au trebuit să părăsească cîmînul lor din grădina cea frumoasă a Edenului.

Dar Dumnezeu, în iubirea Sa, i-a consolată. El le-a făcut haine, care să înlocuiască frunzele de smochin ce se uscaseră. Hainele ce le-au fost date erau din piele (Gen. 3, 21). «Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine din piele» (Gen. 3, 21). Haine din piele de animale. În moartea, sacrificarea animalelor ce au dat blana lor pentru hainele lui Adam și Eva, putem avea un simbol al morții Domnului Hristos, care avea să moară într-o zi, ca să ne poată oferi fiecăruia dintre noi hainele albe ale neprihănirii Sale.

Dar Dumnezeu a mai făcut ceva pentru a consola pe primii noștri părinți. El a adresat șarpelui, Sata-

nei, o severă muștrare, care a pus tot ceea ce s-a întîmplat într-o lumină nouă. Iată ce a spus Dumnezeu atunci: «Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul» (Gen. 3, 15).

Cînd Dumnezeu a rostit aceste cuvinte criptice, El a intenționat ca ele să transmită cu mult mai mult decît o simplă prezicere, și anume, că de atunci încolo, oamenii și șerpii vor lupta unii cu alții, și că, în general, oamenii vor fi aceia care vor cîștiga biruința lovind pe șerpi în cap. Vocea care a vorbit prin șarpe în ziua aceea în grădina Edenului, a fost vocea lui Satana. Făgăduința lui Dumnezeu implică ostilitate între femeie și Satana, o ură pe care Dumnezeu o încurajează. Ea implică de asemenea vrăjmășie între «sămînța» femeii și «sămînța» șarpelui.

Prin cuvîntul «sămînță» înțelegem «copil» și «copiii». Astfel că atunci cînd Dumnezeu a vorbit despre «sămînța» șarpelui, aceasta vrea să spună că Satana va avea «copii», adică urmași care vor acționa și vor vorbi asemenea lui. (În Ioan 8, 44, Domnul Isus face referire la unii oameni din timpul Lui care acționau asemenea «tatălui lor, diavolului»). Dar și femeia avea să aibă copii, și Dumnezeu a făgăduit să-i ajute și să încurajeze pe fiecare dintre ei care erau gata să reziste copiilor sau urmașilor Satanei.

Dar făgăduința pe care Dumnezeu a făcut-o în Geneza 3, 15 mai ne spune că «sămînța» femeii, la singular, «îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcîiul». Aceasta este o făgăduință minunată, cum că într-o zi, un anume Fiu, un COPIL DE PARTE BĂRBATEASCĂ, va veni, și cu toate că va fi groaznic rănit în această luptă, va înfrînge pînă în cele din urmă pe Satana, sfărîmîndu-i capul.

Într-un sens special, făgăduința din Geneza 3, 15 a fost împlinită în viața și moartea Domnului Isus Hristos. Evrei 2, 14 exprimă astfel acest lucru: «Astfel dar, deoarece copiii (ființele omenești) sînt părtași singelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul». Isus, Fiul lui Dumnezeu, a devenit om, născut ca «sămînță» a Evei și S-a supus morții pe crucea Golgotei (El a lăsat ca Satana să-l zdrobească călcîiul), astfel încît El să poată nimici pentru totdeauna pe Satana (să-i zdrobească capul).

Am putea să parafrazăm astfel minunata asigurare dată de Dumnezeu în Geneza 3, 15: «Am văzut că femeia urăște pe Satana și că fiii ei se vor opune, vor rezista copiilor Satanei. Unul din fiii Săi va lovi în mod fatal pe Satana în cap, iar Satana Îl va răni grav».

După ce Dumnezeu a părăsit în seara aceea teribilă pe Adam și Eva, aceștia au petrecut ore întregi plîngînd în grădină. Dar Dumnezeu le-a dat speranță, făgăduindu-le pe Acela care va veni și va înfrînge, va nimici pe Satana. Mereu și mereu mințile lor se întorceau la cuvintele lui Dumnezeu, încercînd să înțeleagă mai pe deplin însemnătatea lor. Mai tîrziu, după plecarea lor din grădina Edenului, Eva a dat naștere primului ei copil, un băiat. Ea i-a pus numele Cain și fără îndoială ea a nădăjduit că el avea să fie acela care va zdrobi capul Satanei. Eva, în trecerea timpului a mai avut și alți copii. Cînd aceștia au crescut, Cain a zdrobit capul unuia dintre ei. Cain a ucis pe fratele său Abel.

Amîndoi frații au adus cîte o jertfă de închinare lui Dumnezeu. Abel era păstor. El a oferit ca jertfă un miel din turmă. Cain, cultiva pămîntul, fructe și vegetale și a oferit ceva din produsele muncii sale. Mielul lui Abel simboliza sămînța de pe urmă a femeii. Moartea mielului său simboliza moartea Mielului lui Dumnezeu, atunci cînd Satana avea să-l zdrobească călcîiul. Acest lucru arată că Abel a avut credință în făgăduința lui Dumnezeu făcută părinților săi.

Pe de altă parte, produsele grădinii lui Cain dădeau pe față puțină preocupare spirituală și înțelegere a însemnătății sacrificiului lui Dumnezeu sau a «seminței» care va veni, sau a prețului pe care trebuia să-l plătească. Cain nu ignora închinarea, ci el dorea să se închine numai în felul său, mai degrabă decît să caute să intre mai profund în gîndul lui Dumnezeu și să adore pe Dumnezeu, închinîndu-l-se în felul în care Dumnezeu a cerut să ne închinăm Lui.

Ce au toate acestea de a face cu cartea Apocalipsei și marele conflict prezentat aici în capitolul 12?

La tragicele scene familiale din primele capitole ale Genezei, găsim un model al scenelor marii lupte prezentate în Apocalips 12. Prima familie, Adam și Eva, Cain și Abel reprezintă întreaga familie umană în lupta acesteia continuă cu Satana și păcatul. Șarpele ce vorbea, demonstrează și descoperă în același timp, hotărârea Satanei de a înșela și dacă este posibil, să nimicească neamul omenesc. Păcatul Evei și al soțului ei arată cât de repede alegem mai degrabă propriul nostru drum, decât calea lui Dumnezeu. Lupta criminală dintre Cain și Abel ilustrează conflictul continuu ce se desfășoară de atunci între cei răi și cei neprihăniți, între sămînța femeii și sămînța diavolului.

Apocalips capitolul 12 dă cortina la o parte pentru a ne îngădui să vedem ce se petrece dincolo de cortină în această mare luptă ce se duce pe pămînt între bine și rău, Hristos și Satana și pornește chiar din Eden. Și chiar mai mult, ea ne arată împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu din Geneza 3, 15. Făgăduința că această luptă se va sfîrși cu nimicirea lui Satana și a păcatului, chiar dacă aceasta va costa enorm de mult pe Fiul lui Dumnezeu.

Găsim chiar un număr de aceleași tablouri în Apocalips 12 pe care le găsim în primele capitole ale Genezei: o femeie și sămînța ei, un șarpe și sămînța lui, conflicte, războaie, moarte, ascultare și biruințe.

Primele versete din capitolul 12 ne reamintesc imediat despre Eva, despre făgăduința ei, «sămînța» și de șarpele cel mincinos. Iată ce a văzut Ioan. «În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare... Ea era însărcinată... țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a arătat un alt semn: iată, s-a arătat un mare balaur roșu... Balaurul a stătut înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănince copilul, cînd îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cîrmuiască toate neamurile cu un toaig de fier» (v. 1-5).

Cum Eva este mama tuturor celor vii, tot astfel femeia văzută de Ioan reprezintă pe urmașii ei, poporul lui Dumnezeu, căruia El i-a făgăduit ajutor spre a rezista asaltului lui Satana și a «sămînței» lui. De mai multe ori în Vechiul și Noul Testament se vorbește despre poporul lui Dumnezeu în mod colectiv prin simbolul unei femei. Cînd Israel a fost necredincios lui Dumnezeu, El l-a comparat cu o soție necredincioasă, al cărui soț divin, Dumnezeu o va ierta și o va repune în poziția sa de soție. (Vezi de exemplu Osea 2, 19.20; Isaia 54, 1-8). Altădată Dumnezeu a

comparat poporul Său cu o frumoasă tînără pe care El a înveșmîntat-o în haine noi, deosebit de frumoase, alegînd-o de soție. (vezi Ezechiel 16, 8-14).

În Noul Testament, de asemenea, Dumnezeu vorbește despre poporul Său, biserica Sa, ca despre mireasa Sa. (vezi 2 Cor. 11, 2; Efes. 5, 21-23). Femeia din Apocalips 12 este înveșmîntată în soare și poartă pe cap o coroană de stele. Ea este o soție virtuoașă și bună, îmbrăcată într-o neprihănire strălucitoare.

Ea reprezintă poporul lui Dumnezeu în cea mai bună stare a lui, reprezintă idealul, adevărata biserică.

Cînd Ioan a văzut femeia, ea era însărcinată și aproape să nască. Fiul ei, care avea să «cîrmuiască toate neamurile» este Domnul Isus Hristos. Căci «un copil ni s-a născut», scria Isaia, «un Fiul ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele vesnicilor, Domn al păcii». (Is. 9, 6).

TINERETUL ȘI MISIUNEA GLOBALĂ

(urmăre din pag. 3)

«Cu asemenea armată de tineri, așa cum este tineretul nostru, dacă este corect instruit și bine îndrumat, solia Mintuitorului nostru crucificat, care Se iese venind pe norii cerului, va fi în curînd dusă lumii întregi.» (Messages to Young People, 193).

Participarea tineretului la Misiunea globală nu este o acțiune separată de aceea a bisericii întregi. Tineretul va găsi sprijin și călăuzire la cei cu experiență, iar biserica va oferi un cadru prielnic pentru slujire. Tinerii noștri pot participa cu rezultate dintre cele mai bune la întreaga varietate de forme ale slujirii. Putem avea diaconi și diaconese tineri și tinere, putem avea prezbiteri tineri și chiar tineri predicatori și evangheliști. Nu odată în istoria adevărului, copiii și tineretul au fost folosiți cu succes de către Dumnezeu pentru vestirea soliei de har. Un singur amănunt merită să fie subliniat: atunci cînd a primit primele solii din cer, Ellen White era cu ceva mai mare de 17 ani. Începînd de la această vîrstă, biserica a continuat să primească prin lucrarea ei cea mai prețioasă lumină care a ferit-o de rătăcire și cădere. Dacă cîntăm acordă tinerilor o nemărginită încredere, noi nu trebuie să limităm în nici un fel binele care ar putea veni pe această cale.

Alături de activitatea generală a diverselor ramuri ale Bisericii, tineretul are o contribuție însemnată la pogresul lucrării prin activități și acțiuni specifice. Să nu uităm că jînta fiecărei organizații de tineret este expresia cea mai grăitoare a Misiunii globale: «Solia adventă lumii întregi în această generație». Pentru atingerea acestui ideal, obiectivele concrete ale societății tinerilor adventiști constituie tot atitea modalități de lucrare pentru cei la care nu a ajuns încă solia iubirii. Grupele de rugăciune ale tinerilor vor avea la loc de frunte preocuparea pentru segmentele de populație încă neevan-

ghelizate. Studiarea împreună a Bibliei va oferi atît conștiința întinderii acestei lucrări, cît și cunoașterea metodelor divine folosite în cîștigarea de suflete. Puterea izvoritoare din paginile sfînte va lumina orice inimă și minte cu jocol sînt al soliei adevărului prezent.

Acțiunile sociale ale tinerilor îi vor pune în legătură cu cei în nevoie, cu cei instrăinați și singuri, cărora li se va da o șansă, pe această cale, să cunoască iubirea divină la lucru.

Mai mult decît oricare altă categorie a membrilor bisericii, tinerii vor mărturisi cu cea mai profundă convingere încrederea și credințioșia lor în principiile împărăției harului și slavei. Mărturia lor publică se așteaptă să aibă cel mai convingător succes. Ingeniozitatea și tactul, talentul și fantezia vor contribui la găsirea metodelor, mijloacelor noi pentru atingerea inimii oamenilor. Influența vindecătoare a optimismului lor tineresc va da curaj multora în urcușul anevoios spre culmile virtuții și ale adevăratelor valori.

Cuvintele profetului bisericii ne dau viziunea necesară acestor zile. «Pentru ca lucrarea să poată înainta în toate ramurile ei, Dumnezeu apelează la puterea, rîvna și curajul tineretului. El a ales tineretul ca să dea ajutor la înaintarea lucrării Sale. Este nevoie de puteri proaspete și întregi pentru a face planuri cu mintea limpede și a le îndeplini într-o manieră plină de curaj. Tinerii și tinerele sînt invitați să se predea lui Dumnezeu și prin folosirea puterilor lor, prin cugetarea lor vioaie și lucrarea lor plină de putere să-i poată aduce glorie și semenilor lor mintuire.» (Slujitorii Evangheliei, 67).

Misiunea globală nu poate fi globală fără tineret, doar cuprinderea lor o poate face deplină.

Pastor I. Buciuman
Director Departament Tineret

Ioan a văzut un mare balaur roșu (vers. 9 — numit și șarpele cel vechi numit diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume) stînd înaintea femeii ca să-i devoreze copilul în momentul în care acesta se va naște. Dar copilul a fost luat la cer și femeia a fugit în pustie unde Dumnezeu o apără de balaur 1260 de zile.

Să nu uităm că aici în cartea Apocalipsului ne ocupăm cu simboluri. În viziune, balaurul este văzut în ceruri, cu toate că așa cum știm, Isus a fost născut pe pămînt. Astfel, pe cine oare reprezintă acest simbol al balaurului? Oricine a auzit povestirea împăratului Irod care a trimis soldați la Betleem ca să omoare toți pruncii de parte bărbătescă, sperînd ca printre ei săucidă și pe pruncul Isus. Dar soldații lui Irod n-au putut ucide pruncul Isus pentru că într-un vis, Dumnezeu a avertizat pe părinți să fugă spre a scăpa viața pruncului. Împăratul Irod nu era decât o marionetă în mâinile romanilor. Fiecare cunoaște de asemenea pe Pontiu Pilat, guvernatorul roman, care a crucificat pe Isus Hristos pe crucea Golgotei. Roma a fost deci instrumentul folosit de Satana pentru a nimici pe Isus. Balaurul reprezintă pe Satana (așa cum ne arată Ioan în mod clar în vers. 9), cum și pe agenții lui Satana, în cazul acesta Imperiul Roman.

După ce Satana, a crucificat pe Mîntuitorul nostru, Domnul Isus Hristos S-a ridicat în mod biruitor din mormînt și a fost luat la tronul lui Dumnezeu (v. 5), unde El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi (Evrei 7,25). Frustat în încercarea lui de a distruge pe Fiul, Satana și-a întors acum ura împotriva mamei Fiului. Dar Dumnezeu a ocrotit pe poporul Său credincios în decursul lungilor ani de persecuție, la început de către Imperiul Roman, iar mai târziu chiar de către creștini, atunci cînd s-au pornit unii împotriva altora și biserica s-a războit împotriva aceluia care s-au îndepărtat de învățăturile ei.

Astfel că în prima parte a capitolului 12 din Apocalips, vedem controversa care a început cu mult timp înainte în Eden și a continuat timp de veacuri pînă cînd Domnul Isus a venit și a sfărîmat sau a zdrobit capul balaurului sau șarpelui, a lui Satana. Partea următoare a capitolului 12 ne arată că această mare controversă își are începutul chiar mai înainte de Eden. Conflictul din Eden a fost de fapt continuarea a ceea ce a început cu mult mai înainte chiar în cer.

«Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat cu El, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit

ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ PENTRU APĂRAREA LIBERTĂȚII RELIGIOASE «CONȘTIINȚĂ ȘI LIBERTATE»

Organizație cu personalitate juridică, prin Sentința Nr. 1770 21 iunie 1990 are ca scop:

— Să îndemne pe toți cei ce au ca ideal libertatea... să participe la lupta împotriva intoleranței și fanatismului sub orice formă s-ar manifesta.

— Să pună în valoare demnitatea umană.

— Să lupte pentru apărarea, păstrarea și răspîndirea principiului toleranței, libertății religioase și de conștiință.

— Să apere dreptul fiecărei persoane de a crede sau a nu crede... cum și dreptul de a-și schimba convingerea religioasă.

— Să apere dreptul fiecăruia de a-și manifesta religia, individual sau colectiv, în public sau particular. (Din statutul asociației).

— INTRAȚI ÎN RÎNDUL MEMBRILOR EI!

în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit diavolul și Satana, acela care înșeală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii Lui» (Apoc. 12,7—9).

Satana în ceruri? Război în ceruri? Cum pot fi posibile aceste luptări?

Ioan ne lasă aici să aruncăm o privire în preistorie, evenimente ce au avut loc înainte de grădina Edenului. Efes. 28,11—19 și Is. 14,12—17 ne prezintă în termeni simbolici cum Lucifer, ființa creată ce a avut cea mai înaltă poziție în ceruri, s-a înălțat și a început în mod treptat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Mulți îngeri au ajuns să împărtășească părerile lui Lucifer și i s-au alăturat în rebeliunea sa. În cele din urmă, a izbucnit un război deschis. Ioan ne spune că Lucifer (numit acum Satana — ceea ce înseamnă adversar, și îngerii lui s-au luptat în ceruri împotriva lui Mihail și a îngerilor lui).

Cine este Mihail, oponentul lui Satana? În limba ebraică, Mihail este o întrebare: Cine este cu Dumnezeu? Aceasta a fost în mod categoric problema pe care Lucifer a ridicat-o în ceruri. În mindria sa el a spus: «Mă voi sui pe virful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt» (Is. 14,14). Lucifer, un inger creat, a pofit să ia locul lui Dumnezeu. Mihail a condus oastea îngerilor lui Dumnezeu care a alungat pe îngerii lui Satana din cer.

Iuda 9 numește pe Mihail «arhanghelul», un cuvînt ce înseamnă «îngerul conducător». La a doua venire, vocea arhanghelului va da semnalul învierii celor morți, așa cum găsim scris în I Tesaloniceni 4,16. Iar în Ioan 5,25—29, Domnul Isus spune că «vocea Fiului lui Dumnezeu», propria Sa voce va fi aceea care va trezi la viață pe cei morți. Danjel 12, 1—4 ne spune că atunci cînd se va scula Mihail, la vremea sfîrșitului, «mulți dintre cei ce dorm în țărîna pămîntului se vor scula». Punînd aceste texte la un loc, vedem că Mihail, arhanghelul la a cărui voce morții vor învia, este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mîntuitorul nostru.

Astfel că atunci cînd Satana și Isus s-au înfruntat la cruce, nu era pentru prima dată cînd ei se întîlneau ca adversari. Marea controversă își avea originea cu mult, mult timp în urmă în ceruri, cînd un război pe față s-a declanșat și care a avut ca urmare alungarea din ceruri a lui Satana și a îngerilor lui. Cu toate acestea, pricipalul punct din capitolul 12 al cărții Apocalipsului nu este timpul sau momentul în timp cînd a început acest război, ci faptul că Satana, balaurul a fost înfrînt.

Și el a fost înfrînt din nou la cruce. La suprafața lucrurilor s-ar părea că Satana a înfrînt pe Hristos atunci cînd i-a cauzat moartea la Golgota. Dar Ioan ne prezintă un tablou

(continuare în pag. 11)

Pentru a face cunoscut intervențiile Celui Atotputernic în favoarea copiilor Săi; pentru a oferi noilor generații, tineretului bisericii noastre, posibilitatea cunoașterii istoriei bisericii din care fac parte, istorie care nu totdeauna a fost așa cum o cunosc ei astăzi, în paginile revistei «Curierul Adventist» revistă ce se adresează — în mod special — bisericii, membrilor comunităților noastre, vom prezenta pagini inedite de istorie adventă. Momente pline de dramatism, exemple de statornică credințioasă a copiilor și slujitorilor lui Dumnezeu, care pot și ei spune împreună cu apostolul Pavel: «În osteneli și mai mult; în temnițe și mai mult; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte.» 2 Cor. 11,23.

Era în anul 1942, decembrie 28, deci după creștineasca sărbătorire a nașterii Domnului, când inima și sufletul creștinului trebuie să fie mult mai apropiate de Acela care — pentru a noastră mîntuire — a luat corp omenesc în ieslea Bethleemului, cînd se emite decretul 927 semnat de mareșalul Ioan Antonescu și contrasemnat de Ioan Petrovici ministrul Culturii Naționale și al Cultelor. Decretul acesta care avea numai patru articole suna astfel:

PAGINI INEDITE DE ISTORIE ADVENTĂ

Art. I. Articolul 24 din legea pentru regimul general al Cultelor din 22 aprilie 1928, cu modificările din 3 august 1929, se modifică după cum urmează:

«Art. 24. Asociațiile religioase (sectele), pot fi autorizate să funcționeze de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în condițiile fixate prin jurnalul Consiliului de Miniștri.

Autorizația acordată este revocabilă.

Retragerea autorizației nu trebuie motivată, aceasta considerîndu-se act de guvernămînt.»

Art. II. Asociațiile religioase (sectele) existente de drept și de fapt, sînt și rămîn desființate.

Art. III. Bunurile imobile înscrise în cartea funduară sau în registrele de transcripțiuni ale tribunalelor din țară, pe numele uneia din asociațiile religioase (secte) desființate, precum și fondurile împreună cu arhiva acestor asociații, trec de drept în patrimoniul Statului.

Trimiterea Statului prin Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor, în posesia bunurilor arătate în acest articol, se face pe cale de ordonanță prezidențială a tribunalului local, dată conform art. 66 bis din Codul de procedură civilă.

Art. IV. Dispozițiile art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor se abrogă.

Dat în București la 28 decembrie 1942.

Antonescu
Mareșal al României
și
Conducătorul Statului
Ministrul Culturii Naționale
și al Cultelor
Prof. I. Petrovici

Răsfoind presa acelor zile găsim în paginile diferitelor ziare titluri ca acestea:

«Desființarea Sectelor» «Sectarismul un pericolar Național.» «O Reformă istorică — Desființarea Sectelor» (Prof. Aurel Popa). «Primejdia mare ce o constituie sectele pentru unitatea suflotească a neamului.» (Timpul, 19 ian. 1943).

În ziarul «Altarul» din ianuarie 1943 sub semnătura lui Toma Culcea, se spunea: «Cu toții știm că sectele sînt primejdioase atît pentru Biserică, cît și pentru Stat. Avînd idei care vin în conflict cu concepția ortodoxă, ca și cu naționalismul românesc, ele sînt, — pe față sau în ascuns — dăunătoare existenței acestei țări, atît din punct de vedere politic, cît și din punct de vedere religios.»

Ca urmare a decretului-lege 927 din 28 decembrie 1942— pe tot cuprinsul țării toate bisericile (adunările) adventiștilor, baptiștilor, creștinilor după Evanghelie și a celorlalte asociații religioase desființate au fost închise și transformate în depozite, cinematografe, ateliere etc. În acest context, credincioșii au fost forțați să semneze niște declarații prin care renunțau la convingerile lor religioase. De frică, unii au semnat aceste declarații. Dar masiva majoritate a credincioșilor au rămas neabătuți la convingerile lor. Cei care nu au semnat, în mod deosebit în mediul rural, au fost arestați, duși din post în post pe jos (femei, bătrîni etc.) iarna, pînă la București. Aci a urmat un simulacru de judecată și condamnare la ani de închisoare. În cadrul acestor acțiuni «creștinești» fratele Popov este condamnat la 25 ani de temniță, și mulți alți credincioși condamnați la ani grei de închisoare.

Ca și cînd nu ar fi fost suficient acest lucru, la propunerea scrisă a lui Veniamin Pocitan, cerere pe care acesta a înaintat-o mareșalului Ioan Antonescu, se propune și se insistă asupra trimerii tuturor sectanților la Bug, în Transnistria. Deci deportare în masă a adventiștilor, baptiștilor, credincioșilor după Evanghelie. Mareșalul Ioan Antonescu a fost de acord cu această propunere și a dat dispoziții în acest sens, urmînd a se da un decret. A existat și un proiect de decret-lege în acest sens. Proiectul acesta al deportării și ducerea în lagăre de muncă a «sectanților», a fost întocmit de generalul Vasiliu, subsecretar de Stat la Ministerul Afacerilor Interne, iar Ioan Antonescu a ezitat în multe rînduri să-l semneze, cu toate insistențele lui Veniamin Pocitan. Din declarația generalului Vasiliu, se știe că Ioan Antonescu a ezitat semnarea decretului din cauza numărului prea mare de români care ar fi trebuit deportați într-o regiune ce n-avea nici o certitudine că va rămîne a României.

Între timp însă, prefecturile au început să emite ordine-circulare așa cum este ordinul circular nr. 10892 din 4 iunie 1942 al prefecturii jud. Muscel, semnat de prefect, general Teodor Nicolau și trimis primarilor și posturilor de jandarmi din județ. Această acțiune arată faptul că încă din iunie 1942, arhivele grupărilor religioase erau confiscate, deși decretul de desființare a apă-

rut abia în decembrie 1942. În acest fel s-au adunat unele tabele conținînd nume și date despre credincioșii prevăzuți a fi deportați în lagărele de muncă de la Bug. Ordinul respectiv suna astfel:

«Se aduce la cunoștință generală următoarele:

1. Domnul Mareșal Ioan Antonescu, Conducătorul statului, a dispus ca toți membrii sectelor religioase să fie trimiși imediat în organizațiile de pe Bug.

2. Pentru satisfacerea acestei dispoziții, autoritățile polițienești, jandarmerești și administrative, vor întocmi de urgență tabele cu toți sectanții, pe asociații religioase și le vor înainta prefecturii, spre a fi trimise Ministerului Afacerilor Interne, care va lua măsuri de trimitere a acestora în Transnistria.

3. Activitățile jandarmerești, împreună cu notarii vor stabili, în comunele rurale, după registrele sectanților, data cînd au fost înscrși, fiecare membru și la ce sectă au fost declarați, la trecerea la oficiul stării civile.

4. După efectuarea acestor operații, registrele se vor numerota, sigila și parafa, după care se vor depune la pretori. Pretorii vor verifica exactitatea și numărul filelor. Prezentul comunicat va fi aplicat în toate comunele din județ, precum și în orașul Cimpulung.

Desigur că un astfel de ordin a fost emis în fiecare județ al țării. Situația era deosebit de grea. Erau în joc viața a mii și sute de mii de familii ale bisericilor desființate. Era vorba de copii, de femei, bătrîni suferinzi... Dezrădăcinarea acestora însemna practic exterminarea lor.

Primejdia deportării n-a avut în masă credincioșilor efectul scontat de oficialități. Din contră, ca-n biserica primară, cei ce nu s-au speriat de amenințări, cei ce nu au semnat vre-o declarație de renunțare la crezul și convingerile lor religioase, au fost mai hotărîți în credința lor fără teamă.

**«Ferice de cei prigoniți
din pricina neprihănirii,
căci a lor este împărăția
cerurilor». Mat. 5,10**

În documentata expunere de motive a decretului dat se spunea:

«Prezența unor asociații și secte religioase, a căror doctrină și ritual nu se încadrează în ideologia acestui neam, crează un pericol continuu, nu numai în raporturile cu biserica ca dominantă, dar chiar din punct de vedere național și de Stat.

În general, aceste secte denumite și asociații religioase interzise sau autorizate să funcționeze în prezent (baptiștii, adventiștii și creștinii după Evanghelie), sînt de origine străină, transplantate în țara noastră prin acțiunea de prozelitism desfășurată pe plan internațional de aceia care țintesc dizolvarea unității noastre naționale, ce are la bază integritatea credinței strămoșești, identificată cu însăși rațiunea de viață a românismului.

Sectele s-au dezvoltat, grație toleranței religioase excesive în trecut a Statului, care socotea că simpla activitate pastorală a reprezentanților bisericii ortodoxe, sprijinită pe virtuțile morale și pe tradiția poporului, va fi suficientă pentru paralizarea efectelor nefaste ale prozelitismului subversiv condus în chip abil de către sectanți și adepții lor.

Sectele au fost încurajate în acțiunea lor de o propagandă ilicită și de ajutoare în bani, pe care le-au primit de la centralele lor internaționale.

Bapțiștii și adventiștii au fost susținuți de către guvernele Statelor Unite și Angliei, precum și de presa acestor țări, care prin diferite broșuri și reviste au comentat tratamentul inchiuzional aplicat în România membrilor acestor asociații religioase.

Ceea ce este mai semnificativ și simptomatic în această chestiune este constatarea dureroasă, că sectanții menționați, care apelează la concursul și sprijinul unor puteri străine, fac parte din comunitatea etnică românească, cum de exemplu sînt în majoritate bapțiștii și adventiștii.

Rîndurile sectanților s-au mărit prin dizidențele frecvente făcute printre credincioșii ortodoksi, ceea ce fixează și mai precis scopul real politic urmărit de aceste formațiuni religioase eretice, care sub masca adoptării unei discipline proprii bisericești, încearcă să submineze coeziunea și unitatea morală și națională a Statului, ce nu poate fi despărțită de Biserica strămoșească, lucru adevărat cu prisosință și cu prilejul actualului război sfînt și desrobitor.

Din rapoartele organelor Jandarmeriei din Basarabia, s-a putut vedea că sub ocupația sovietică asociațiunile religioase arătate și sectele în general, s-au bucurat de un regim de favoare, întrucît propaganda ideilor lor ușura într-o mare măsură difuzarea principiilor comuniste constituind un mediu propice pentru dezvoltarea anarhiei.

În împrejurările excepționale dictate de conjuctura politică mondială, Statul Român este în drept a lua măsuri urgente pentru apărarea unității sale sufletești, a cărei destrămare încearcă să o provoace diferitele asociații religioase (bapțiști, adventiști) avînd adesea ca aliați coreligionari supuși unor State cu care sîntem în stare de război.

Asociațiile și sectele religioase existente în România trebuiesc să dispară fiind focare de răsmeriță, paravane de desolidarizare națională și pe deasupra complet eterogene față de noua structură a Statului Român național și totalitar.»

Ministru Culturii Naționale și al
Cultelor
Prof. I. Petrovici.

În aceste stări de lucruri, fratele Dumitru Florea, președintele Uniunii, care era — la data aceea — concentrat la Marele Stat Major ca ofițer în rezervă, a fost anunțat într-o zi să se prezinte la Mareșalul Antonescu. Fratele Florea mai avu-

sese ocazia să stea de vorbă cu mareșalul. În 1925, pe cînd se afla în — Anglia, ca student la școala superioară adventistă din Watford, a trebuit să-și reglementeze situația militară. La ambasada română de la Londra a întîlnit pe Ioan Antonescu atașat militar al României în Anglia. Atunci au discutat mult despre religie. Atașatul militar de atunci, Ioan Antonescu, care era foarte receptiv la problemele religioase, a scos din sertarul biroului lui o Biblie spunîndu-i fratelui Florea că și el studiază Sfînta Scriptură.

D. Florea

La biroul său de lucru la Marele Stat Major

Îmbrăcat în uniformă de ofițer al armatei române, fratele Florea se prezintă la cabinetul mareșalului. Acesta privește lung la el oarecum mirat văzîndu-l în uniformă militară de ofițer. Discuția relatată foarte lapidar de fratele Florea, ceea ce-l caracteriza, s-a desfășurat astfel:

— «Domnule Mareșal, sînt sublocotenentul în rezervă Florea Dumitru și m-am prezentat la ordinul Dvs.»

— «Domnule, te-am chemat aici pentru a-ți pune în vedere că în cel mai scurt timp să prezinți — în calitate de șef al sectei adventiste — tabele cuprinzînd numele și adresele tuturor credincioșilor voștri. Cred că știi că toți sectanții — a căror organizații bisericești au fost desființate, urmează a fi duși la Bug.»

— «Domnule mareșal, vă rog să-mi permiteți să vă raportez că acest lucru nu-l pot face.»

— «Cum?»

— «Da, acest lucru nu-l voi putea face niciodată.»

— «Cum îndrăznești ca ofițer al armatei române, să nu aduci la îndeplinire ordinul superiorului? Îți dai seama la ce te expui?»

— «Domnule mareșal, sînt înaintea Dvs. în calitate mea de pastor și conducător al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România și în această calitate trebuie să apar pe toți frații și surorile mele de credință. Dacă doriți... trimiteți-mă pe mine și familia mea la Bug, dar nu pot da curs dispoziției Dvs.»

— «Ieși, pleacă imediat. Ai mai venit și îmbrăcat în haine militare.»

— «Să trăiți domnule mareșal și Dumnezeu să vă binecuvinteze.»

Îngindurat, apăsător de greutatea poverii acestei situații, fratele Dumitru Florea s-a întors acasă. Asemenea lui Daniel, și-a strîns pe cei ai fa-

miliei și vorbindu-le despre situația critică în care se afla Biserica, s-au rugat agonizând înaintea lui Dumnezeu. Era tot ceea ce se putea face atunci și era singurul loc unde se putea adresa să fie înțeleși și ajutați. Și Dumnezeu cerului a auzit și a intervenit pe căile Lui. Împreună cu psalmistul putem spune și noi din toată inima: «Da, Domnul a făcut lucruri mari pentru noi.» (Ps. 126,3)

Spre sfârșitul anului 1942 și la începutul și apoi în cursul anului 1943 situația pe fronturile de luptă s-a degradat.

Înfrângerea de a Stalingrad a armatei germane schimbă complet datele situației în contextul ofensivei aliate pe celelalte fronturi. Armatele germane încep să se retragă. Efervescența acestei noi situații face ca nimeni să nu se mai gândească acum la deportări. Dumnezeu le-a dat alte preocupări. Din când în când, cite un prefect mai belicos și mai slab la anumite influențe, mai vintura amenințarea deportării, așa cum se constată din ordinul 25590 din 26 aprilie 1943 al prefecturii Cluj-Turda, semnat de Dr. Timbru prefectul județului, și care suna astfel:

«Vă invităm a pune în vedere prin primării-

le comunale diferiților sectanți, ca pînă la 1 iunie 1943, să treacă la una din confesiunile creștine recunoscute de lege, altfel riscă să nu le fie îngropați morții lor în cimitire și se va dispune trimiterea lor în Transnistria. Executarea ni se va raporta pînă la 1 iunie a.c.»

Apoi, așa cum știm, evenimentele s-au precipitat. Dumnezeu a intervenit în favoarea celor oprimați.

Așa s-a zidit biserica lui Hristos. În smereanie, umilință și credincioșie, copiii și slujitorii lui Dumnezeu nu și-au iubit viața, ci au stat pentru Dumnezeu și biserica Sa în situații deosebit de neprielnice, din punct de vedere omenesc. Și nu este alt drum decît acesta.

«Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul; El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeu meu în care mă încred.» (Ps. 91, 1—2)

D. Popa

Marea luptă dintre Hristos și Satana

(urmare din pag. 7)

diferit în acest capitol. „Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum a venit mîntuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpînirea Hristosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri, care zi și noapte îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. Ei l-au biruit prin singele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor» (vers. 10,11).

Crucea Golgotei a stabilit pentru totdeauna autoritatea Domnului Isus Hristos. Acolo El a doborît la pămînt pe acuzatorul poporului lui Dumnezeu și l-a înfrînt. Chiar dacă Satana continuă a ne acuza zi și noapte, noi îl putem birui. Cum? Prin singele Mielului. Făcînd apel la biruința pe care Domnul Hristos a cîștigat-o pentru noi pe crucea Golgotei. Primindu-L ca Mîntuitor personal și fiind dispuși să primim credința și tîria Lui.

Partea ultimă a acestui capitol se ocupă cu atitudinea lui Satana din momentul în care el a fost înfrînt la cruce. «Și balaurul, mîniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămașita seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos» (Apoc. 12,17).

Războiul acesta între Hristos și Satana, între bine și rău, continuă și astăzi. Ura sau vrăjmășia despre

care spunea Dumnezeu (Gen. 3,15), că va exista între sămînța femeii, poporul Său și Satana și sămînța lui, există încă. Să reținem faptul că sămînța femeii, poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, se

caracterizează prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu și printr-o credincioasă păstrare a mărturiei lui Isus.

Ascultarea este importantă. Domnul Isus a zis: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele» (Ioan 14,15). «Cine zice: «Îl cunosc și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el» (1 Ioan

2,4). Astfel că poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, va fi un popor ascultător și plin de credincioșie față de toate poruncile Lui. Dar nu ascultarea este aceea care îi face în stare să biruiască pe Satana. Ei biruiesc prin «singele Mielului» (v. 11). Mîntuirea vine numai prin Isus Hristos. Ascultarea lor, acest spirit de supunere plin de credincioșie față de Dumnezeu și poruncile Lui, este un rezultat al mîntuirii lor și nicidecum izvorul mîntuirii lor.

Aceasta este ceea ce Ioan ne spune în capitolul 12 din Apocalips. În curînd, marea luptă care a început de pe timpul cînd Lucifer s-a răscolit în ceruri împotriva conducerii lui Dumnezeu, va ajunge la finalul ei. Și ea se va sfîrși cu biruința lui Dumnezeu și în consecință și cu biruința poporului lui Dumnezeu și biruința neprihăniților sfinți ce au stat alături de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos, s-au identificat cu caracterul Lui și au stat pentru Dumnezeu și adevărul Său într-o lume care L-a respins.

Eu și dumneata, iubite cititor al acestor rînduri, putem să fim părtași ai acestei biruințe, dar numai prin Isus Hristos și prin singele Jertfei Sale, căci «atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică» (Ioan 3,16).

MESAJ FINAL

In viața sa, apostolul Ioan a avut ocazia să vadă multe lucruri ieșite din comun. De exemplu, cu ocazia arestării învățătorului lor iubit, Petru, printr-o lovitură puternică de sabie, a retezat urechea unui om. (Luca 22, 49—51; Ioan 18, 10.11). Ioan, care a fost martor al acestei scene, a văzut uimit cum Domnul Isus Hristos a pășit înainte, a luat de jos urechea tăiată și a pus-o la loc. Și dacă pe haina largă a omului a cărui ureche fusese tăiată nu se vedeau încă pețele de sânge, Ioan ar fi crezut că totul fusese numai o părere. Urechea arăta ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mai înainte de cele descrise mai sus, Ioan a văzut cum, cu câteva piini și cițiva pești învățătorul lor iubit, Mesia Cel făgăduit, a hrănit o mulțime ce număra mii de oameni. El a văzut cu ochii lui cum Isus Hristos a vindecat pe ologi, ce săreau apoi de bucurie, de fericire că puteau să meargă. A văzut cum morții veneau la viață la chemarea învățătorului lor. A fost martor la liniștirea apelor infuriate. Cu un liniștit dar energic, «Taci, fii liniștită», a făcut ca apele infuriate ale mării să se liniștească imediat. Toate acestea erau lucrări uimitoare, lucruri extraordinare.

Cu toate acestea însă, cu siguranță că Ioan a fost foarte uimit atunci când, mai târziu, spre încheierea vieții sale, spre apusul deosebit de frumos al alergării sale, el a văzut trei îngeri puternici zburînd în formație prin mijlocul cerului. El nu mai văzuse așa ceva pînă atunci. În adevăr, era o scenă unică, o scenă inspiratoare și plină de semnifi-

cații. Un trio angelic zburînd de la un capăt al cerului la celălalt, în formație de trei, aducînd la îndeplinire o lucrare deosebită. El i-a privit cum străbăteau cerul de la un capăt la celălalt și i-a auzit vorbind, căci fiecare dintre ei avea un mesaj, o solie pe care să o transmită lumii. Despre acest extraordinar lucru, apostolul Ioan ne vorbește în cartea Apocalipsului, cartea descoperirilor, în capitolul 14.

Să ne luăm timp și să vedem cum acești îngeri și ceea ce aveau ei de spus, se cuprind foarte bine în tabloul pe care Dumnezeu l-a adus la cunoștința lui Ioan.

În cartea Apocalipsului, cap. 12, 13, Ioan descrie evenimente importante din marea luptă dintre Satana și Dumnezeu, așa cum a văzut el în viziune. Capitolul 12 ne arată că acest război, s-a declanșat atunci cînd Satana s-a răsculat în ceruri. El înfățișează pe Satana ca un balaur luptînd împotriva lui Dumnezeu și a poporului lui Dumnezeu. Capitolul 13 descrie, deasemenea, două animale stranii (Ioan le numește «fiare») care reprezintă pe agenții din ultimile zile ai lui Satana, în persecutarea poporului lui Dumnezeu. Ioan face clar faptul că fiecare persoană trebuie să aleagă a fi de o parte sau de alta în această luptă — fie de partea

lui Dumnezeu, fie a lui Satana. Și, deasemenea, că mulți, din nefericire, vor fi de partea lui Satana.

În acest conflict — după cît se pare — lucrurile nu merg prea bine pentru poporul lui Dumnezeu. (numit în Apocalips — «Sfinți»). Se pare că forțele răului sînt pe punctul de a înăbuși forțele binelui. «Balaurul» atacă pe sfinți. Agenții săi persecutori fac război acestora și-i biruiesc. Cum timpul merge înainte, lupta crește în intensitate. Agenții lui Satana folosesc un boicot economic și amenințarea cu moartea în încercarea de a determina, de a forța pe sfinți să abandoneze credințioșia lor față de Domnul Isus, și, în schimb, a se închina lor.

Din ce în ce mai mulți sfinți și-au dat viața pentru credințioșia lor față de Dumnezeu. Ei strigă după eliberare și nu pot înțelege de ce Dumnezeu nu intervine în favoarea lor.

Dintr-o dată însă, după ce în repetate viziuni a văzut agonia acestei lupte, persecuții și suferinți, Ioan a auzit un filiiit de aripi. El și-a ridicat ochii în sus și a văzut un înger zburînd prin mijlocul cerului vestind ceva cu voce tare spunînd: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui.» Apoc. 14,7.

«Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor!»
Apoc. 14,7.

Așadar, acesta era mesajul pe care sfinții îl așteptau să-l audă. În cele din urmă Dumnezeu intră în scenă. Ce știri minunate, glorioase. Lupta aceasta a durat atât de mult și a fost atât de costisitoare.

Apoi într-o succesiune rapidă, Ioan a văzut un al doilea înger și apoi al treilea, prezentând noi informații care să încurajeze și să întărească poporul lui Dumnezeu. Eliberarea este gata să se arate, este pe cale de a se realiza pentru sfinții cei credincioși lui Dumnezeu.

Și imediat, după ce el a văzut și a auzit pe acești mesageri îngerești, Ioan a văzut un tablou plin de slavă, tabloul revenirii glorioase a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos pe pământul nostru. Este clar astfel că cei trei îngeri și mesajele pe care ei le transmit trebuie să se aplice la timpul pe care-l trăim. De aceea ele sînt atât de importante. Ele formează finala solie, finalul mesaj al lui Dumnezeu adresat lumii — un mesaj de curaj și ultima Sa invitație de a ne așeza, de a trece de partea lui Dumnezeu și de a lua atitudine împotriva balaurlului. Nu este de mirare că Ioan a fost foarte atent ca să înregistreze cuvintele îngerilor așa cum le-a auzit. Să analizăm, în cele ce urmează, cele spuse de fiecare înger.

PRIMUL ÎNGER

Să reținem că Ioan descrie pe acest prim înger «zburînd prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului». Apoc. 14.6. Ce încurajare! Chiar dacă majoritatea locuitorilor pământului vor alege să stea de partea lui Satana și a îngerilor săi, sau a agenților săi, va continua să existe totuși un grup de oameni care să se țină strîns de Evanghelia cea veșnică.

Pe măsură ce timpul pentru venirea Domnului Hristos se apropie mai mult și tot mai mult, Satana și agenții săi vor duce o luptă și mai disperată împotriva adevărului lui Dumnezeu și a acelor care îl susțin, îl trăiesc și îl vestesc. [Apoc. 12,12]. Atunci cînd Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos va veni pe norii cerului, vor fi numai două grupe de oameni și anume, aceia care urmează pe Satana și asociații lui, și cei care sînt și au rămas credincioși Domnului Hris-

CALVIN ROCK LA BACĂU

În zilele de 30 noiembrie, 1 și 2 decembrie 1990 am avut ca oaspete în orașul Bacău pe fratele Calvin Rock, vicepreședinte al Conferinței Generale, aflat în vizită împreună cu soția sa, Clara Rock.

Momentele de vîrf ale prezenței lor au fost cele trei ocazii de evanghelizare publică desfășurate în Sala Sporturilor, în fiecare seară a celor trei zile de vizită.

Acțiunea de mobilizare a eforturilor pentru publicitate și invitare a publicului băcăuan a fost realizată cu succes de comunitatea Bacău, împreună cu pastorul asistent Bardan Gabriel. S-au înmînat 13.000 de invitații, s-au folosit 130 de afișe în Bacău și localitățile învecinate, s-a făcut anunțarea programului la postul local de televiziune și în ziarul județean.

Răspunsul la aceste măsuri publicitare s-a materializat în ocuparea celor 1800 de locuri ale Sălii Sporturilor în primele două ocazii, iar în ultima, numărul celor prezenți a depășit numărul locurilor, mulți participanți stînd în picioare pînă la terminarea programului.

Expunerile evanghelizatoare pline de însuflețire ale Dr. Rock au fost traduse de fratele Dumitru Popa, iar atitudinea publicului mărturisea interesul în legătură cu cele expuse.

A fost prezent corul «Prietenii Adevărului» din Comunitatea Bacău, realizîndu-se prin muzică un cadru adecvat desfășurării soliei. În timpul prelegerii au fost împărțite participanților foi pentru dialog, care s-au dovedit foarte utile în continuarea efortului de a prezenta adevărul celor interesați. Rezultatul imediat al acestei acțiuni se concentrează în 500 de adrese din Bacău și peste 100 din alte localități. După prima contactare a acestor persoane avem următorul rezultat: 20% nu au dorit să mai fie vizitați, 25% au solicitat Biblii, iar 55% au cerut prezentarea de lecturi biblice săptămînale. Acțiunea continuă.

Expunerea acestor fapte urmărește trezirea credinței și a recunoștinței: se pot realiza lucruri și mai mari, iar slava o merită întotdeauna numai Dumnezeu.

Pastor,
Theodor Huțanu

tos și care l se închină și îi slujesc. [Apoc. 13,8]. Solia primului înger este un mesaj, o pledoarie adresată lumii de a rămîne credincioasă lui Dumnezeu în fața persecuției teribile și a apostaziei — o chemare de a menține credința în aceeași Evanghelie care ne-a parvenit, care a ajuns la noi din generație în generație.

«Temeți-vă de Dumnezeu», a auzit Ioan pe primul înger spunînd, «și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui». Apoc. 14,7.

Ce înseamnă a te teme de Dumnezeu? Trebuie oare să ne temem de Cineva care ne iubește atât de mult, așa cum este Tatăl nostru Cel din ceruri? Cineva care a dat pe unicul Său Fiu ca să moară pentru noi!

A te teme, înseamnă deasemenea, să ascuți de El. Noi trebuie să-l dăm slavă nu numai cu vocea noastră, ci și prin viața și acțiunile noastre. Prin ceea ce sîntem și ceea ce facem noi. Printr-o ascultare bucuroasă din iubire și prin trăirea vieții Lui, noi îi dăm slavă. În acest fel, primul înger, mesajul lui, ne arată că mai

înainte ca Domnul Hristos să revină, credinciosul Său popor va face apel la fiecare persoană de pe pământ ca mai degrabă să onoreze, să dea slavă lui Dumnezeu printr-o credincioasă ascultare de poruncile Sale, decît să slujească «fiarei» puterea care se opune lui Dumnezeu. Este deci o chemare la luarea unei decizii,

El a văzut trei îngeri fiecare cu o solie de la Dumnezeu, transmițînd apelul Său final oamenilor.

pentru că «ceasul judecății a sosit» vers. 7.

Cum ne închinăm lui Dumnezeu? Cum îl adorăm? Dacă mergem la Biserică sau la Casa de Rugăciune odată pe săptămână și ne rugăm de trei ori pe zi, aceasta înseamnă oare că ne închinăm lui Dumnezeu și-i dăm slavă? Dacă vorbim despre dragostea noastră față de El, aceasta înseamnă că ne-am închinat Lui!

A te închina lui Dumnezeu este cu mult mai mult decât un singur act pe care noi îl putem face. Închinarea, adorarea este o totală dăruire și consacrare față de Dumnezeu. Mai mult chiar, este un mod de viață și nu o declarație de principii. Este o fundamentală credințioasă. A te închina lui Dumnezeu și a-L adora, înseamnă o ascultare deplină și necondiționată de Creatorul nostru. Domnul Isus Hristos spunea: «Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele». Ioan 14, 15. Și apostolul Ioan scria: «Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele». 1 Ioan 5,3. Noi nu putem adora pe Dumnezeu, nu ne putem închina Lui, în timp ce conștiința și de bunăvoie nu ascultăm de El.

Este un uluitor tribut adus perfidiei înșelătoare a lui Satana faptul că el a fost în stare să determine milioane de creștini să nesocotească, conștiința sau din neștiință, porunca pe care Dumnezeu a dat-o și care arată în mod direct spre El ca... Creator. Satana și-a concentrat atacurile sale asupra acestei porunci tocmai pentru faptul că el știe că în direcționarea oamenilor — bărbați și femei — spre Dumnezeu ca Creator și Creator al vieților lor. De aceea el — Satana — a făcut din porunca Sabatului problema cea mai mare și arzătoare de la sfîrșitul timpului. Să ascultăm ceea ce spune Dumnezeu:

«Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pămîntul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o». Ex. 20, 8—11.

Este ca și cînd ingerul avea această poruncă în minte atunci cînd zbura prin mijlocul cerului strigînd, «și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor». Apoc. 14.7.

Dumnezeu în persoană este Acela care arată spre Creațiune în porunca Sabatului. În spatele poruncii a patra stă... adevărul cu privire la Sabat. Chiar de la începutul lumii noastre, Dumnezeu a pus deoparte ziua a șaptea, pentru a constitui o permanentă aducere aminte, să ne amintească mereu că El ne cere să ne închinăm numai Lui, cum și motivul pentru care El ne cere acest lucru. [Gen. 2, 1—3] Dumnezeu a lăsat ca ziua a șaptea, Sabatul, să fie semnul Său, sigiliul Său, care să deosebească pe aceia care se închină și adoră pe Dumnezeu, de aceia care nu i se închină. El spune în Ezechiel 20, 12:

«Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sînt Domnul, care-i sfințesc».

Cerînd oamenilor bărbați și femei ca să se închine lui Dumnezeu, Dumnezeului Creator, primul inger atrage atenția asupra Sabatului, care este un semn al puterii creatoare a lui Dumnezeu.

Solia primului inger, este decălară. Este o chemare ce se adresează oamenilor de pe pămînt, bărbaților și tuturor femeilor de pretutindeni, de a alege chiar acum, coste aceasta orice ar costa, să se închine lui Dumnezeu și a-l da slavă, căci ceasul JUDECĂȚII a sosit.

Analizînd mai atent acest mesaj ingeresc transmis omenirii în zilele din urmă, reținem faptul că ceea ce face ca solia acestui inger să aibă importanță, este tocmai JUDECATA pe care el o vestește. De fapt, luată laolaltă, solia celor trei ingeri, sau întreita solie îngerească, este cea mai solemnă și cea mai urgentă comunicare ce a fost adresată vreodată de către Dumnezeu omenirii de pe pămînt. Evanghelia de la încheierea istoriei Planului de Mîntuire, este aceeași ca și Evanghelia vestită la începutul Planului de Mîntuire. Astfel că într-un anume sens, prima solie îngerească este o solie veche, o solie pe care lumea a auzit-o chiar din

Grădina Edenului. Dar JUDECATA este aceea care dă simțămîntul și calitatea urgenței Evangheliei. Lucrul care face solia atât de importantă este — deasemenea — și TIMPUL cînd este dată ea. «Căci a venit ceasul judecății Lui». Vers. 7.

Primul inger din acest trio îngeresc, nu-și putea face auzită solia decât la sfîrșitul timpului, solie ce trebuia vestită lumii, deoarece ea vestește sosirea ceasului judecății. Acest mesaj ne spune că sfîrșitul tuturor lucrurilor este gata să vină, că judecata a început în ceruri și că Domnul Isus Hristos va veni în curînd ca să răscumpere pe aceia pe care judecata i-a găsit credincioși față de El.

Cuvîntul judecată sună neplăcut multor oameni. Într-un anume sens el ne transmite imaginea unei judecăți solenne, imaginea unor judecători în lungi robe negre și ne face deasemenea să ne gîndim la sentințe aspre. Dar judecata nu trebuie înțeleasă în totdeauna ca însemnînd ...condamnare. Căci pentru cel nevinovat, judecata înseamnă stabilirea nevinovăției lui, o oficială recunoaștere a acestei nevinovății. Dar pentru cel vinovat, judecata înseamnă în adevăr și în mod necesar, condamnare.

Acest dublu aspect al judecății este ceea ce dă o așa importanță soliei și chemării adresate lumii de primul inger, atunci cînd cheamă întreaga lume să se teamă de Dumnezeu și să-l dea slavă. Ceasul judecății pentru fiară și puterea ei, a sosit. Timp de sute de ani această putere a persecutat pe poporul sfinților lui Dumnezeu și s-a opus adevărului. Se părea că acest rău nu va fi niciodată cercetat și că cei răi nu vor fi niciodată chemați, puși în fața situației de a da socoteală de păcatele lor. Ei au prosperat, în timp ce grupa mică de adoratori ai viului Dumnezeu au avut de suferit. Dar Dumnezeu nu uită pe poporul Său. Răul va ajunge și el la sfîrșit. Păcătoșii vor trebui să dea socoteală de păcatele lor... Ceasul Judecății... a sosit.

Ingerul încheie apelul cu porunca, «și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor». Apoc. 14.7.

(continuare în cop. 4)

In îndurarea și dragostea Sa nemărginită, așa cum ne scrie evanghelistul Ioan (Ioan 3,16), Bunul Dumnezeu a ales, pentru vestirea Evangheliei, un slujitor al Său în persoana apostolului Pavel.

Ca unul care a avut o chemare specială pentru Neamuri, a propovăduit cu mult zel Evanghelia lui Hristos și a scris cele 14 epistole ale sale pentru o mai bună înțelegere a adevăratului creștinism. De aceea, majoritatea creștinilor și în mod deosebit aceia care spun că studiază cu zel Sfintele Scripturi, pentru susținerea crezului lor, se sprijină în mod special pe diverse texte din aceste epistole ale apostolului Pavel.

De remarcat este faptul că acest erudit slujitor al lui Dumnezeu care, înainte de convertire învățase la picioarele lui Gamaliel, om învățat (Fapte 5,34, 22,3), pe lângă inspirația Divină, în scrierile sale a folosit și «înțelepciunea dată lui», așa încât «epistolele lui sînt grele de înțeles»... pe care mulți le «răstîlmăcesc... spre pierzarea lor», scrie apostolul Petru (2 Petru 3,15.16).

Deși slujitorul lui Dumnezeu, inspirat de Duhul Sfînt, a scris foarte clar în toate epistolele sale, mulți creștini, de ordinul milioane, «neștiutori și nestatornici», cum îi numește Petru, interpretează multe din textele lui în mod greșit.

Aceste texte «grole de înțeles» (v.16), nu pot fi înțelese de cititorul epistolelor decît cu multă rugăciune și mult studiu al întregii Scripturi. Ar fi posibil ca multe din aceste texte ale înțeleptului Pavel, «grole de înțeles» să fie în viitor, cuprinse și publicate într-o broșură, pentru clarificarea lor.

Unul dintre aceste texte este și cel scris de apostol în Coloseni 2,16 care face obiectul studiului de față și care zice: «Nimeni dar, să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sîrbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat».

Acest text este folosit de majoritatea creștinilor din toate timpurile și de astăzi pentru susținerea principiului că cei convertiți dintre Neamuri, pentru care în mod deosebit a scris Pavel, și deci și pentru noi, pot fără restricție mîncă și bea orice, fără să mai fie obligați a păstra legea sanitară dată de Dumnezeu prin Moise și scrisă pe paginile Scripturii la Leviticul capitolul 11, întrucît ea a fost dată la Muntele Sinai numai pentru evrei și pentru același motiv, așa cum precizează apostolul în text, susțin ei, pentru creștini nu mai există obligativitatea sfințirii Săbătilui zilei a 7-a a săptămîinii prevăzută în Cele Zece Porunci scrise pe cele două table de piatră la Sinai.

Pentru înțelegerea acestui text « greu de înțeles » și pentru a nu fi «răstîlmăcit spre pierzarea noastră» (2 Petru 3,16), apostolul Pavel inspirat de Duhul Sfînt, explică în mod cît se poate de clar la ce s-a referit el în Coloseni 2,16, continuînd să scrie mai departe în versetul 17, ca cititorul să nu facă o gravă confuzie «spre pierzarea lui» cînd precizează: «care sînt **Umbră** lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos».

Avînd în vedere versetul 17, constatăm fără echivoc faptul că Pavel în Coloseni 2,16 s-a referit nu la legea sanitară din Leviticul 11, ci la «mîncarea și băutura» care au făcut parte din **Umbră** la «zi de sîrbătoare» și la «lună nouă» care au făcut parte din **Umbră**, și nicidecum la «ziua de Sabat din Cele Zece Porunci», ci la «ziua de Sabat» care de asemenea făcea parte din **Umbră**.

Ca să putem înțelege această foarte însemnată expresie «**Umbră**» sîntem nevoiți să studiem cu atenție Scripturile Vechiului Testament și Noului Testament.

Sfintele Scripturi ne spun că la început Dumnezeu a creat planeta noastră cu tot ce există pe ea și în ziua a șasea a creat pe Om și l-a așezat în Eden, spunîndu-i: «Poți să mîncîci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mîncîci, căci în ziua în care vei mîncă din el, vei muri negreșit» (Gen. 2,16.17).

Regretabil, omul n-a ascultat și a mîncat. Pentru această neascultare el trebuia să «moară negreșit» — să dispară chiar în ziua aceea, așa cum îi spusese Dumnezeu, dar n-a murit.

Se pune întrebarea: De ce n-a murit? Pentru că Dumnezeu l-a iubit și avea să iubească și pe toți urmașii lui (Ioan 3,16). Chiar în acea zi Dumnezeu a învățat pe Adam să-și mărturisească păcatul asupra unui miel luat din grădina Edenului unde se găsea și tot în acea zi animalul a fost jertfit pentru păcatul lui.

Un cititor al Scripturii ar putea să spună că așa ceva nu stă scris la începutul Scripturii și deci această afirmație poate fi îndoielnică. Spre convingere, să ne referim la următoarele texte biblice:

În Geneza 3,21 scrie că «Dumnezeu a făcut lui Adam haine de piele». Animalul a îmbrăcat pe omul păcătos cu pielea nevinovăției lui care în mod simbolic a reprezentat timp de 4 mii de ani pe adevăratul Miel de jertfă, pe Isus Hristos «Mielul lui Dumnezeu Care ridică păcatul lumii» (Ioan 1,29). Și, ca și pe Adam, adevăratul Miel ne îmbracă cu haina nevinovăției Lui.

Un alt text este cel din Geneza 4, 3—5 unde ni se arată că fiii lui Adam, Cain și Abel, după ce s-au făcut mari au adus și ei jertfe. Cine i-a învățat să aducă jertfe pentru păcatul lor? La începutul Scripturii nu scrie nimic despre aceasta. Și totuși se trage concluzia logică din aceste texte că tatăl lor, Adam, i-a învățat să aducă animale ca jertfă, așa cum fusese și el învățat de Dumnezeu. De ce jertfa lui Abel a fost primită cu plăcere de Dumnezeu și a lui Cain nu? Pentru că Abel a adus jertfă din «oile lui» care preînchipuia pe Mielul lui Dumnezeu Care avea să-și verse sîngele nevinovat pentru păcătos, iar jertfa lui Cain adusă «din roadele pămîntului» n-a fost primită, n-a curs sînge, nu reprezenta pe Hristos.

Sîntem întrebați?
Răspundem!

«Nimeni dar să nu vă judece!»

Pentru susținerea principiului de mai sus, redăm citatul următor: «Se pune adesea întrebarea, de ce a înstituit Dumnezeu sistemul jertfelor și al vărsării de sînge? Dumnezeu urăște păcatul și urmările lui, și unul din scopurile principale ale sacrificiilor era de a face pe om ca să-l urască la fel. El putea foarte simplu să sfătuiască pe oameni să nu mai păcătuiescă deoarece păcatul este dăunător și urmează a fi pedepsit. Dar nu se producea o impresie mai puternică și mai persistentă atunci cînd se lăsa să se producă asupra lor o demonstrație vizuală a urmării păcatului astfel încît să apară în mintea lor păcatul și moartea ca o cauză cu efectul ei? **lată motivul pentru care Dumnezeu, în Grădina Edenului, ca o consecință a păcatului lui Adam, a sacrificat un miel.**» (I.B.C.)

În concluzie, animalul de jertfă adus pentru păcat de Adam și de toți urmașii lui credincioși, nu era Mîntuitorul, ci doar un simbol — **UMBRA**. Mîntuitorul, adevăratul Miel al lui Dumnezeu este **Realitatea**.

Se susține de către creștini că jertfele au fost aduse numai de evrei și de unii păgîni influențați de evrei. Biblia nu spune așa. Adam n-a fost evreu și nici Cain și Abel care au adus jertfe, nici patriarhii și nici Noe care, după ce s-au scurs apele popoului și a ieșit din corabie la anul 1656 de la creațiune, potrivit cronologiei biblice, a zidit un altar și pentru el și familia sa a adus jertfă din toate dobitoacele curate (Gen. 8.20).

Primul evreu numit așa în Biblie a fost Avram (Gen. 14,13) care a trăit la jumătatea perioadei de timp dintre Adam și Isus, deci în jurul anilor două mii. Pînă la Avram n-au existat evrei și totuși oamenii credincioși au adus și în această lungă perioadă nenumărate jertfe din animalele curate potrivit poruncii lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor și ale familiilor lor.

Avram a avut ca fiu pe Isaac. Fiii lui Isaac au fost Esau și Iacov. Iacov a rămas credincios lui Dumnezeu și a avut 12 fii. Penultimul fiu al lui, Iosif, a fost vîndut de frații lui și a ajuns în Egipt. De la Adam pînă la Iacov și fiii săi, aproximativ 2.200 de ani, capul de familie a fost rînduit a fi preotul familiei și el aducea jertfa pe altar pentru familia sa.

Din cauza foametei, Iacov cu fiii și familiile acestora în număr de 70, au fost chemați de Iosif în Egipt. După moartea lui Iosif poporul evreu a ajuns rob egiptenilor. Ei au strigat către Dumnezeu și prin Moise ei au fost scoși din robie. În Egipt ei n-au mai respectat Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu și nici rînduiala jertfelor pe care strămoșii lor le-au respectat cu strictețe timp de atîtea mii de ani. Ajunși la Muntele Sinai, Dumnezeu le-a reimprospătat în scris ce pînă aici avuseser doar oral, Legea Celor Zece Porunci și toate rînduialile Sale. Dar, pentru că la ieșirea din Egipt au numărat aproximativ 2 milioane de suflete, Dumnezeu a trebuit să îmbunătățească sistemul jertfelor și al preoției, alegînd dintre fiii lui Iacov seminția lui Levi ca să facă slujba de preoți și să dea lui Moise instrucțiuni amănunțite pentru construirea unui Cort care, în pelerinajul lor prin pustiu aveau să-l folosească drept Loc de închinare, așa cum stă scris începînd cu Exodul capitolul 25.

Pe lîngă acestea i-a dat instrucțiuni în legătură cu toate jertfele care de aici înainte trebuiau să fie aduse numai la Cort, menționate în Leviticul cap. 1—7 și instrucțiuni în legătură cu marile sărbători anuale menționate în cap. 23 și care erau supranumite **sabate ceremoniale** pentru că în ele nu era îngăduit să se lucreze ca și în Sabatul Zilei a 7-a a săptămîinii (cap. 23, 28). De pildă în Levitic 23, 26—32 este scris despre ziua ispășirii care cădea în ziua a 10-a a lunii a 7-a, deci în oricare zi din săptămîină și totuși se numea Sabat.

De precizat este că toate aceste instrucțiuni primite de Moise de la Dumnezeu în legătură cu întregul sistem de jertfe ceremoniale și sărbătorii ceremoniale de la Cortul Întîlnirii, făceau parte din legea ceremonială sau **UMBRA**, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, fiind **Realitatea**.

Menționăm că Sabatul Zilei a 7-a din Cele Zece Porunci, n-a făcut niciodată parte din legea ceremonială sau **UMBRA**, el fiind instituit de Dumnezeu pentru odihna omului la Creațiune (Gen. 2,1—3, Marcu 2,27), deci înainte de căderea lui și înainte de jertfe, deși foarte mulți creștini susțin că de prima dată Sabatul a fost dat evreilor la Sinai, susținere care este în contradicție cu Biblia.

Și, ca să nu facem cu, sau fără bună știință vreo greșită interpretare al vreunui text din epistolele lui Pavel care după spusese lui Petru ne-ar aduce pierzarea (2 Petru 3,16), să-l solicităm pe Pavel să explice ce anume a vrut să spună în Col. 2,16.17 El reia ideea de «**UMBRA**» din vers. 17 și o lămurește cît se poate de explicit cînd în Epistola sa Către Evrei 8,1—5 scrie că toate slujbele de la Cortul Întîlnirii construit de Moise aici pe pămînt erau «**chipul și UMBRA lucrurilor cerești**» și ca să facă și mai explicit ceea ce a vrut el să spună în Col. 2, 16.17, continuă inspirat să precizeze în Epistola către Evrei 10,1 că «legea care are **UMBRA lucrurilor viitoare**, nu înfățișează adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată prin aceleași jertfe care se aduc în fiecare an să facă desăvîrșiți pe cei ce se apropie».

«Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat». Col. 2,16.

CUM ZICE SCRIPTURA!

Sfînta Scriptură sau Biblia este una și aceeași și este tradusă în aproape toate limbile și dialectele de pe Glob și deși ea a fost scrisă de oamenii lui Dumnezeu mințați de Duhul Sfînt (2 Petru 1,21) cu aceleași principii și aceeași solie, totuși pe Glob sînt sute de concepții religioase, fiecare pretinzînd că se conduce după aceleași Carte Sfîntă.

Mulți creștini susțin că pentru a fi mîntuiți este suficient ca cineva să creadă în Dumnezeu, indiferent de biserica sau gruparea religioasă în care s-ar găsi și indiferent de concepția sa religioasă pe care ar avea-o, sprijinindu-se tot pe afirmația lui Pavel din Romani 10,9 și a altor texte.

Atunci, se pune întrebarea: Cînd Hristos, va veni a doua oară, cui va adresa El cuvintele din Matei 7, 21—23 spunîndu-le că niciodată nu i-a cunoscut, deși aceștia îi vor spune că au făcut lucruri mari în Numele Lui? Cui se adresează El prin cuvintele din Marcu 7,7 cînd spune: «Degeaba mă cinsteștii ei, dînd învătățuri care nu sînt decît porunci omenești? Sau, cui se potrivesc cuvintele lui Petru din a 2-a sa epistolă 3,15—16 cînd afirmă inspirat că «cei neștiutori și nestatornici răstîlmăcesc Scripturile pentru pierzarea lor?»

Pentru a fi feriți de interpretări și concepții greșite, Fiul lui Dumnezeu a coborît la noi spre a ne învăța precis cum să credem în El. La Ioan 7,38, El ne spune categoric: «Cine crede în Mine **CUM ZICE SCRIPTURA**» (textul original), și nicidecum să nu credem așa cum am pomenit, sau cum este dat în strămoșească, sau cum ne-au învățat strămoșii sau părinții, sau sfinții părinți sau oamenii credincioși, sau diferite grupări religioase, sau chiar Biserica!

Isus ne-a poruncit să procedăm așa pentru ca: «Toti să fim una» și pentru aceasta El S-a rugat (Ioan 17, 21) și, «ca să nu mai fim copii, purtați de orice vînt de învățătură» (Efes. 4.14), cum scrie Pavel.

Din cauza nestudierii cu atenție a Sfintelor Scripturi, un mare număr de creștini în trecut și în prezent au ajuns la concluzii, concepții și practici eronate cînd, printre altele, susțin înverșunat că toate poruncile și legile primite de Moise la Muntele Sinai au fost alcătuite atunci de Dumnezeu numai pentru evreii care ieșiseră din Egipt și se găseau acolo și din acest motiv toate acestea, susțin ei, sînt încorporate într-un singur tot supranumit **LEGEA LUI MOISE**, lege care «a fost pironită pe cruce», conform precizării făcute de Pavel la Coloseni 2,14, și că în principal legea lui Moise cuprindea Legea Celor Zece Porunci. Desigur, acest text ca și multe altele din epistolele lui Pavel, necesită de asemenea o explicație mai amplă «după cum zice Scriptura», care va face obiectul unei broșuri ce urmează a se tipări.

ADEVĂR SAU EROARE!

Sfintele Scripturi ne dovedesc că existența Legii Morale a Celor Zece Porunci vine din veșnicii pentru că ea este caracterul lui Dumnezeu, ea a ieșit din Dumnezeu și tot ea a fost și este, și în mod deosebit după înălțarea lui Hristos la cer, «**LUMINA POPOARELOR**» și implicat lumină pentru tot Universul, motiv pentru care Dum-

IN MEMORIAM

Arthur Văcăreanu
1902—1990

Arthur VĂCĂREANU, un nume și o personalitate cu rezonanță în Biserica Adventă din țara noastră, nu mai este printre noi. Evenimentele din ultima parte a vieții lui care l-au afectat profund, cum și hotărârea sa expresă de izolare, l-a făcut să-și ducă singur povara unor copleșitoare dureri sufletești.

Arthur Văcăreanu vede lumina zilei la 28 februarie 1902. Școala primară o urmează în București (Școala Nicolae Golescu nr. 1 din strada Azilul de Noapte), după care frecventează cursurile școlii comerciale inferioare din București.

Anul 1914 este anul în care vine în legătură cu Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În acest an cunoaște pe sora Rîșnoveanu, de la care află de existența Bisericii Advente, și a Casei de Rugăciune din str. Basarab. La invitația acesteia, A. Văcăreanu participă pentru prima dată la un serviciu divin într-o adunare adventistă. Cu o altă ocazie, făcînd o vizită fam. Rîșnoveanu, are ocazia să studieze cartea lui Daniel din Sfînta Scriptură. În mod deosebit, cu această ocazie, citește capitolele 2—8. «A fost prima sămînță a adevărului primită de mine», avea să mărturisească el mai târziu. La data de 2 septembrie 1918 primește botezul evanghelic în Biserica Adventă.

La 15 aprilie 1919 intră în slujba Bisericii, lucrînd în administrație la Uniune, Conferința Muntenia și la Cuvîntul Evangheliei al cărui contabil și administrator a fost mult timp. Este activ în cadrul bisericii pînă la 1 septembrie 1958, cînd se produc evenimentele ce l-au afectat profund.

Cu ocazia lucrărilor electivă din 1955, fr. A. Văcăreanu rămîne contabilul Șef al Uniunii. Dar la data de 14 septembrie 1959 împreună cu alții, este arestat, anchetat și condamnat, împreună cu St. Năilescu la

10 ani închisoare. Una dintre cele mai negre pagini ale istoriei bisericii din țara noastră. Fr. A. Văcăreanu execută acești ani grei de temniță.

Acest deosebit de trist și condamnat eveniment l-a afectat profund. A afectat profund relația lui cu Biserica și a zdruncinat încrederea lui în principiul unității, încrederei și iubirii frățești. S-a însingurat de biserică și a dus o viață izolată, mai ales după încetarea din viață a sorei Văcăreanu. După eliberarea sa din detenție este din nou arestat timp de 70 de zile datorită unui denunț. Acest lucru îl doboară fizic și psihic. În ciuda austerității sale, n-a dus lipsă, dar răceala a cuprins sufletul său, n-a putut, n-a avut tăria morală s-o înlătore. Ne place și vrem să credem că în momentele sale de liniște și de adevăr, s-a apropiat de Dumnezeu mîntuirii Sale.

Un destin puternic se încheie aici. Un om a cărei energie debordantă a fost de mare ajutor bisericii, nu mai este. Administrator și scriitor, om de mari inițiative și un bun financiar, a fost un instrument folosit de cer pentru promovarea cauzei lui Dumnezeu. Ca și lov, a suferit mult. A avut și scăderi și prăbușiri chiar. Dar numai Dumnezeu ne poate judeca. Oamenii l-au ostracizat și l-au lovit. A murit cu această tristețe în sufletul său.

Dumnezeu mîngîierii și al dreptății va face dreptate celor ce au suferit pe nedrept.

Cît despre noi cei vii, să înălțăm smeriți ruga inimilor noastre spre Cel Atotputernic, rugîndu-L să ne dea puterea de a ne număra bine zilele ce ne-au mai rămas, spre a căpăta o inimă înțeleaptă, pentru a avea parte de moartea celor neprihăniți, împăcați cu Dumnezeu și cu oamenii.

D. POPA

nezeu o declară: «LEGEA MEA» (Isaia 51,4) și nicidecum legea lui Moise, așa cum este depreciată de mulți creștini. În plus, Psalmistul inspirat spune că LEGEA LUI DUMNEZEU, și nu a lui Moise, ESTE VEȘNICĂ (Psalm 119,160), pentru că Dumnezeu este veșnic iar caracterul Său este neschimbător (Iacov 1,17, Evrei 13,8).

Atunci de ce apostolul Pavel inspirat scrie, întrebă mulți în epistolele sale, expresii ca acestea: «Hristos este sfîrșitul Legii» (Romani 10,4) sau, «prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței» (Gal. 3,10), sau «Legea ne-a fost dată un îndrumător spre Hristós... După ce a venit credința, nu mai sîntem sub îndrumătorul acesta». (Gal. 3, 24—25), iar în Gal. 5,1 și 4 se pare că Pavel este și mai categoric:

«Rămîneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei. Voi care voiți să fiți neprihăniți prin Lege, v-ați despărțit de Hristos, ați căzut din Har», și multe ca acestea.

Pentru înțelegerea deplină a acestor declarații scrise de Pavel în epistolele sale «grele de înțeles», va fi necesar în viitor de un studiu amănunțit după «CUM ZICE SCRIPTURA», spre a nu fi spre pierzarea noastră. Chiar de pe acum se poate preciza că SCRIPTURA ne dovedește fără echivoc, că mai presus decît oricare alt apostol al Domnului, Pavel ridică în epistolele sale. Legea lui Dumnezeu la rangul cel mai înalt posibil. La Muntele Sinai Dumnezeu a reeditat Cele Zece Po-

runci scrise cu degetul Său pe două Table de piatră, pentru că evreii fiind sute de ani robi în Egipt, nu le-au mai știut și nu le-au mai păstrat ca strămoșii lor credincioși, evrei și neevrei. Moise a luat cele două Table de Piatră, s-a coborât de pe munte și le-a pus în chivotul din Sfânta Sfințelor, așa cum îi poruncise Dumnezeu (Deut. 31, 24—26). Aceasta s-a numit LEGEA LUI DUMNEZEU, TABLELE LEGII, CELE ZECE PORUNCI, LEGEA MORALĂ. 10, 1-5

Tot cu această ocazie, Dumnezeu de asemeni a dat lui Moise toate instrucțiunile în legătură cu slujbele de la CORTUL ÎNTILNIRII, cu tot sistemul jertfelor care de aici înainte trebuiau aduse numai la CORT și cu toate sărbătorile de peste an care se mai numeau sabate ceremoniale, și a dat poruncă lui Moise să le scrie el și să le pună afară din chivot. Moise le-a scris într-o CARTE (desigur sul de piele), pe care a dat-o levitiților și aceștia au pus-o după porunca lui Moise, în CORT, afară din Chivotul din Sfânta Sfințelor (Deut. 31, 24—26). Aceasta se numește LEGEA LUI MOISE, CARTEA LEGII, LEGEA CEREMONIALĂ sau A JERTFELOR, UMBRA.

Se pune întrebarea: De ce Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci cu degetul Său și au fost puse în Chivot și de ce toate instrucțiunile în legătură cu slujbele de la CORT au fost scrise de Moise într-o CARTE și aceasta a fost pusă afară din CHIVOT?

Răspunsul este: Deoarece Legea Celor Zece Porunci era veșnică așa ca și Autorul ei (Ps. 119,160), a trebuit s-o scrie Dumnezeu CEL Veșnic și a fost pusă în CHIVOT. Tragem concluzia că originalul Legii este în CHIVOTUL din Templul lui Dumnezeu din Cer pe care l-a văzut Ioan (Apoc. 11,19). Ori, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să construiască CORTUL pe pământ după modelul care i-a fost arătat pe munte (Exod. 25, 40, 26,30, Evrei 8,5).

De ceugetat: Dacă oamenii au modificat porunca a 4-a din Cele Zece Porunci aici pe copia de pe pământ, și nu trebuie să ne mire, pentru că Daniel a profetizat schimbarea aceasta cu 2600 de ani în urma noastră (Dan. 7,25), au putut ei oare să facă modificarea zilei Domnului (Is. 58,13, Marcu 2,28) și pe originalul din Cer? La întrebarea aceasta să răspundă toți creștinii zilelor noastre. CUM ZICE SCRIPTURA?

Legea jertfelor a luat ființă după ce omul în Eden a păcătuțit și Bunul Dumnezeu a instituit atunci aceasta pentru salvarea lui căci l-a iubit. Mielul era simbolul sau UMBRA și avea să meargă pînă la Cruce, pînă cînd avea să vină REALITATEA, adică HRISTOS. Deci urmînd să aibă sfîrșit, trebuia să fie scrisă de un muritor, de Moise. De aceea s-a și numit legea lui Moise care a avut împlinirea la Cruce și care a fost pusă afară din Chivot.

În concluzie, apostolul Pavel scrie colosenilor să nu se îngrijoreze dacă unii fanatici îi judecă cu privire la mîncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de sabat, care sînt — fac parte din UMBRA (Col. 2,16,17).

Din expunerea de mai sus am înțeles că zilele de sărbătoare, lunile noi și sabbatele ceremoniale, așa «cum zice Scriptura», și-au avut sfîrșit la Cruce pentru că făceau parte din UMBRA.

Cum putem însă încadra «mîncarea și băutura» despre care a scris Pavel colosenilor în legea care s-a numit UMBRA, și care a avut sfîrșit? În Coloseni 2,16 Pavel nu se referă la legea sanitară din Levitic 11 care n-a fost desființată la Cruce pentru că ea nu făcea parte din UMBRA, ea nefiind încadrată între slujbele și ceremoniile de la CORTUL ÎNTILNIRII și mai tîrziu la TEMPLUL LUI SOLOMON. El n-a scris colosenilor că pot mîncă și bea orice, ca să nu fie împotriva Scripturii. Și dacă totuși el s-ar fi abătut de la ce stă scris în Scriptură, lucru imposibil, pentru că Duhul care l-a inspirat

să scrie nu se contrazice, el precizează că în Col. 2,16 nu vorbește despre mîncarea și băutura pe care colosenii o introduceau în stomac, ci, conform vers. 17, el le-a scris de mîncarea și băutura care, împreună cu animalele de jertfă, erau aduse pe altar și mistuite de foc, și nicidecum mîncate și băute de ei. Să studiem cu atenție precizările făcute de Dumnezeu prin Moise în Levitic, 23,18 și Numeri 28,12—14. Acestea făceau parte din legea care a fost UMBRA, și pentru care colosenii nu trebuiau să fie judecați.

O altă întrebare pe care foarte des o pun creștinii este: Dacă apostolul Pavel n-a desființat legea sanitară din Leviticul cap 11, de ce el care a scris în mod deosebit Neamurilor, afirmă la 1 Cor. 10,25, «Mîncăți din tot ce se vinde pe piață?», și la Rom. 14,14 că «nimic nu este necurat în sine?», și la Tit 1,15 că, «totul este curat pentru cei curăți?» și mai cu seamă declarația de la 1 Tim. 4,4, cînd scrie: «Căci orice făptură de la Dumnezeu este bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumire?»

Facem o afirmație vrednică de încredere că, potrivit prevederilor Sfințelor Scripturi, Pavel cu, niciun chip n-a desființat legea sanitară și cu atât mai mult nici Legea Celor Zece Porunci — Caracterul lui Dumnezeu.

Multe texte din Galateni, Coloseni 2,14, Evrei 7,19, cele din paragraful de mai sus și altele din epistolele lui Pavel «grele de înțeles», necesită pentru viitor o explicație profundă și amănunțită, dar aceasta trebuie făcută numai după CUM ZICE SCRIPTURA, altfel n-are nici o valoare.

Un exemplu: În zilele noastre, a apărut o carte scrisă de un teolog intitulată: «Credința Adevărată» în care afirmă: «...La noi în țară, bapțiștii, creștinii după Evanghelie și pentecostalii sînt cuprinși sub denumirea de culte neoprotestante. Lor li se adaugă și adventiștii, care sînt o încercare de unire a creștinismului cu unele practici iudaice, cum ar fi ținerea sabbatului (alegerea simbetei ca zi de odihnă în locul duminicii) și acceptarea îndrumărilor cu privire la mîncăruri curate și necurate, din legea lui Moise» (Pag. 82 paragr. 1).

Întrebarea: Face Sabbatul Zilei a Șaptea a săptămîinii parte din legea lui Moise? CUM ZICE SCRIPTURA? Ne bucurăm însă că în aceeași carte la pagina 81, par. 1 autorul face o afirmație căreia trebuie să se supună mai întîi autorul și împreună cu el toți creștinii, cînd scrie: «Și tot ce contrazice Biblia trebuie să fie respins în mod categoric».

Așa să ne ajute Bunul Dumnezeu să facem!

Pastor, Constantin Petcu

Această chemare la adorarea lui Dumnezeu ajunge să fie foarte semnificativă, atunci cînd reamintim că Ioan tocmai văzuse în viziune că marea majoritate a lumii se închina... fiarei, puterea ce se opune lui Dumnezeu. Apoc. 13.8. Contrastul este clar. Vom alege să ne închinăm fiarei, sau noi trebuie să alegem să ne închinăm lui Dumnezeu? În această privință nu poate avea loc niciun compromis. Judecata a început deja și ea continuă a se desfășura în ceruri. Dacă dorim a fi absolviți de ea, dacă dorim să fim declarați nevinovați de către tribunalul ceresc, atunci trebuie să fim în totul credincioși lui Dumnezeu.

«MESAJ FINAL»

(urmăre din pag. 14)